

Frå mine landpostbud-dager 1910-1918.

Av Johan O. Sørli.

XII

En av mine postdager i krigstia var hurtigruta så mye forsenka, at den kom ikke før seint om kvelden. Den dag var min tur til Laksfjord. Det var vinterkveld og måneskinn.

Jeg bestemte meg til å påbegynne denne turen sjøl om det var sein kveld.

På Sildsand og Laukhella posthus var folk enda oppe. —

Da jeg forlot Laukhella husket jeg på at jeg måtte gå forbi en enkel gård mellom Laukhella og Vasshaug kor der låg et lik. Denne gard var bebudd av et gammelt ektepar, Hans og Båranna Larsen. Båranna var død, og hennes mann hadde tatt midlertidig tilhold et annet sted. Då jeg nærmet meg denne enslige gård, kor der bare var en død og ingen levende, virket dette nifst og nervepirrende på meg. Især da jeg ved å følge skirenna var kommet tett ved det hus kor hun låg og kor vinduene var dekket med sekker. Då jeg gikk forbi dette hus og hadde det bak meg, virket tankene slik på meg som om den døde eller den dødes ånd var meg i hælene.

Då jeg var kommet til posthuset på Vasshaug, kor folk allerede låg i sin beste søvn, støtte jeg i posthornet, og husfaren, Bernt Jensen, var parat til å komme opp av senga, åpne døra og ta imot posten.

Etter å ha forlatt Vasshaug; da jeg hadde levende mennesker mellom meg og den døde, var nervene all right igjen.

Då jeg trådte inn i posthuset i Grønli hadde Peder Knutsen ikke lagt seg endå. Han ventet på meg og posten (helst avisposten med de nye krigsmeddelelser) og hadde kokt kaffe til postmannen, og den var god og hadde smakt bedre om det hadde vært en mindre porsjon salt i den.

Det var omtrent et par timer etter midnatt då jeg nådde rutens endepunkt, kor jeg kunne få gå til kvile, og påbegynne returen då natta var til ende og den lyse morgen begynt.